

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 41/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Šumšalom, Krasovského 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní o dovolaní sťažovateľa vedenom pod sp. zn. 4 T 106/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu

Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní o dovolaní sťažovateľa vedenom pod sp. zn. 4 T 106/2015.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 106/2015 z 15. júna 2016 uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4 To 5/2017 zo 16. marca 2017 tak, že podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov odvolanie sťažovateľa zamietol ako nedôvodné.

3. Sťažovateľ 20. februára 2018 podal na okresnom súde dovolanie. Podľa jeho tvrdenia ani *„po viac ako 6-tich mesiacoch od podania dovolania zo strany obžalovaného nebol spis z Okresného súdu Bratislava V predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na konanie a rozhodovanie o dovolaní obžalovaného. Spis sa ku dňu 15.08.2018 stále nachádzal na Okresnom súde Bratislava V.“*

4. Sťažovateľ uviedol, že prostredníctvom obhajcu *„podal dňa 18.07.2018, v súlade s § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov sťažnosť, predsedovi Okresného súdu Bratislava V, ktorou žiadal o odstránenie nedostatkov postupu súdu spočívajúcich v porušovaní práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov a to vydaním pokynu na nariadenie postúpenia spisu na dovolací súd, t.j. na Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby tento o podanom dovolaní rozhodol.“*

Listom zo dňa 15.08.2018 doručeným obhajcovi obžalovaného dňa 20.08.2018 predseda Okresného súdu Bratislava V konštatoval neopodstatnenosť podanej sťažnosti.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľ tvrdí, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru *„v konaní vedenom pod sp. zn. 4T 106/2015, prostredníctvom ktorého sťažovateľ ako obžalovaný podával dovolanie“*.

6. V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil namietané porušenie označených práv sťažovateľa, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

10. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní o dovolaní.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

13. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

14. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 215/07, III. ÚS 316/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

16. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že dovolanie sťažovateľa z 24. januára 2018 bolo okresnému súdu doručené 20. februára 2018 s tým, že na výzvu okresného súdu bolo doplnené 27. marca 2018. Následne 27. júla 2018 bolo dovolanie spolu

s príslušnými prílohami zaslané Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), kam bolo doručené 30. júla 2018. Dovolacie konanie bolo na najvyššom súde vedené pod sp. zn. 5 Tdo 47/2018, pričom uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 47/2018 z 26. septembra 2018 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté. Z uvedených časových súvislostí vyplýva, že vec sťažovateľa bola v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (6. septembra 2018) výlučne v dispozícii najvyššieho súdu a okresný súd už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania. Tento stav veci ústavný súd viedol preto k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená (m. m. II. ÚS 184/06, II. ÚS 387/06).

17. Vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu ústavný súd tiež konštatuje, že v jeho postupe nezistil akékoľvek ústavne významné obdobie nečinnosti. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej v prípade, keď ústavný súd zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevysloví porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovie (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2019